

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 28. lipca 1917.

Trość: (Nr 310—312.) 310. Rozporządzenie w sprawie obrotu surogatami kawy z fig i z łubinu. — 311. Rozporządzenie w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami ze zbioru w roku 1917. — 312. Rozporządzenie w sprawie gospodarczych związków przemysłu skór nego.

310.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 20. lipca 1917

w sprawie obrotu surogatami kawy z fig i z łubinu.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 317, rozporządza się — zmieniając częściowo rozporządzenie z dnia 21. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 230 — jak następuje:

§ 1.

Surogaty kawy, wyrabiane z fig bez żadnych innych domieszek, wolno wyrabiać i sprzedawać mającym uprawnienie przemysłowe firmom bez osobnego pozwolenia.

Cena kawy figowej w drobnym handlu nie może przekraczać 10 K 80 h za jeden kilogram towaru w pakietach.

§ 2.

Łubin wolno przerabiać na surogaty kawy tylko wtedy, jeżeli pozbawiono go goryczki w zakładzie firmy, która otrzymała pozwolenie Urzędu dla wyżywienia ludności.

Pozwolenia na pozbawianie łubinu goryczki udziela się poszczególnym firmom na pewien oznaczony czas z tem, że można je każdego czasu odwołać. Prośby o udzielenie takich zezwoleń należy wносить do Związku austriackich produ-

centów surogatów kawy w Wiedniu, III., Estepplatz 4. W prośbach tych musi się mieścić dokładne przedstawienie stosowanego w zakładzie firmy postępowania, usuwającego goryczkę, oraz należy do nich dołączyć próbkę towaru, pozbawionego goryczki.

§ 3.

Wyrób i sprzedaż surogatów kawy z łubinu, pozbawionego goryczki po myśli § 2., są dozwolone mającym uprawnienie przemysłowe firmom bez osobnego pozwolenia.

Cena czystej kawy łubinowej nie może przekraczać w drobnym handlu 4 K 80 h za jeden kilogram towaru w pakietach.

§ 4.

Urząd dla wyżywienia ludności może w razie potania surowców obniżyć drogą zarządzenia ceny najwyższe, ustanowione w §§ 1. i 3. za czystą kawę figową i łubinową.

§ 5.

Postanowienia rozporządzenia z dnia 21. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 230, mają zastosowanie do obrotu surogatami z fig i z łubinu, o ile nie zostały zmienione powyższymi postanowieniami.

§ 6.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Höfer wr.

311.**Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 26. lipca 1917**

w sprawie uregulowania obrotu ziemniakami ze zbioru w roku 1917.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, jak następuje:

Zajęcie.**§ 1.**

Ziemniaki ze zbioru austriackiego w roku 1917, zebrane po dniu 1. sierpnia, zostają z chwilą odłączenia ich od roli zajęte na rzecz państwa.

Umowy, któremi kupuje się zbiór tych kartofli ryczałtowo albo nadzieję tego zbioru za pewną oznaczoną cenę (§ 1276. p. ks. u. c.), zostają zabronione i są nieważne. Wyjątek stanowią zatwierdzone umowy o uprawę i dostawę (§§ 31 i n.)

Posiadacze zajętych ziemniaków są obowiązani troszczyć się o ich utrzymanie. Winni oni przechowywać ziemniaki aż do ich odbioru.

§ 2.

Zajętych ziemniaków nie wolno przerabiać, używać, obracać na karmę, ani też dobrowolnie lub przymusowo pozbywać, o ile w niniejszym rozporządzeniu lub w innych przepisach nie wydano innych zarządzeń.

§ 3.

Mimo zajęcia wolno ziemniaki:

1. potrzebne producentowi ziemniaków na wyżywienie członków swego domu (gospodarstwa) jakoteż uprawnionych z wymowy, robotników i funkcjonariuszów, którym należy się wikt jako wymowa lub wynagrodzenie, zużyć w ilości, ustanowionej w uregulowaniu zużycia,

2. użyć na sadzenie w ustanowionym wymiarze,

3. użyć na karmę z ograniczeniami, zamieszczonymi w §§ 24. i n.,

4. dostawiać na podstawie zatwierdzonych umów (§§ 31. i n.) i

5. przerabiać z ograniczeniami, zamieszczonymi w §§ 27. i n.

Największą ilość dozwolonego zużycia, zaszczepienia i obrócenia na karmę ustanowi się bezpośrednio po ustaleniu wyników zbioru.

§ 4.**Użycie.**

Ogólne zarządzenia o użyciu zajętych kartofli wyda urząd dla wyżywienia ludności.

§ 5.**Organa.**

Urząd dla wyżywienia ludności posługuje się w celu spełnienia wszystkich zadań, ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, swoimi własnymi organami, władzami politycznymi, w razie potrzeby władzami skarbowymi i gminami. Wykonywanie służby zagospodarowania należy do Wojennego Zakładu obrotu zbożem.

Urząd dla wyżywienia ludności może także w każdym poszczególnym przypadku delegować funkcjonariuszów i powierzać im przeprowadzenie lub dozоровanie zbioru ziemniaków i dozоровanie służby zagospodarowania. Jako stałe organa pomocnicze dla spełnienia tych zadań można ustanowić inspektorów dla ziemniaków dla jednego powiatu politycznego lub dla większej ich liczby.

Odbiór.**§ 6.**

Zajęte ziemniaki z wyjątkami, wymienionymi w § 3., należy oddać wojennemu zakładowi obrotu zbożem lub jego pełnomocnikom po ustanowionej cenie objęcia w czasie, oznaczonym w zleceniu dostawy. Zakład ten jest obowiązany odebrać zajęte ziemniaki.

Organom, którym zlecono odebranie ziemniaków, wolno dysponować tymi ziemniakami tylko stosownie do zleceń, udzielonych im przez Wojenny Zakład obrotu zbożem.

Władza winna wydać zlecenia co do dostawy zajętych ziemniaków; te zlecenia dostawy mają być skierowane do producenta ziemniaków albo do gminy.

Jeżeli ziemniaków nie dostawiono w żądanym wymiarze w ciągu terminu, oznaczonego przez władzę, nastąpi przymusowy odbiór. Przymusowy odbiór zostanie skuteczny także wtedy, gdy osoba lub miejsce pobytu uprawnionego do dyspozycji nie są znane.

Przymusowy odbiór zarządza władza.

Jeżeli wystosowanie zażądania do poszczególnych posiadaczy zapasów nie jest możliwym w następstwie wywołanych wojną stosunków w poszczególnych gminach lub powiatach politycznych, może Urząd dla wyżywienia ludności upoważnić polityczną władzę krajową, aby dla pewnych dokładnie oznaczonych części okręgu administracyjnego przeprowadziła rekwizycję ziemniaków za pośrednictwem gminy.

Władza winna przepisać gminie zebranie ilości ziemniaków, wyznaczonych przez polityczną władzę krajową, a gmina rozdzieli ilości te między posiadaczy ziemniaków. Rozdzielenie w obrębie gmin podlega zbadaniu przez władzę.

Zażądanie przez gminę zastępuje pod każdym względem zażądanie przez władzę.

§ 7.

Dla przeprowadzenia objęcia zajętych ziemniaków wyda polityczna władza krajowa szczegółowe postanowienia. W szczególności może ona zarządzić, że na pewnym obszarze wszyscy producenci ziemniaków albo niektórzy z nich mają odstawić pewne najmniejsze ilości zajętych ziemniaków w obrębie oznaczonych okresów czasu, wyznaczonych z uwzględnieniem stosunków miejscowych.

§ 8.

Skuteczność zajęcia ustaje:

1. z dozwolonym zużyciem lub pozbyciem,
2. z przymusowym odbiorem,
3. ze zniszczeniem.

§ 9.

Zgłoszenia.

Kto więcej niż $\frac{1}{4}$ hektara powierzchni zasadził ziemniakami, jest obowiązany donieść o wyniku zbioru gminie do dni trzech po zbiorze, podając ilość. Gmina winna doniesienia zbadać, sprostować i co tygodnia przedkładać władzy. Zajęciu podlegają jednak także te ziemniaki, które zostały zebrane na mniejszych powierzchniach (§ 1.).

Spisanie zapasów, przechowywanie.

§ 10.

Urząd dla wyżywienia ludności i polityczna władza krajowa mogą każdego czasu zarządzić dla wszystkich obszarów administracyjnych albo dla niektórych z nich spisanie zapasów ziemniaków.

Kto trzyma ziemniaki w zapasie albo dla innych je przechowuje jest obowiązany zgłosić je w dniu, wyznaczonym dla spisania, u tej władzy, w której powiecie zapasy się znajdują.

Kto przechowuje zapasy, należące do innych, jest ponadto obowiązany wymienić uprawnionego do dyspozycji.

Uwzględniając stosunki miejscowe, postanowi władza, jakie postępowanie należy zastosować przy spisaniu zapasów.

Jeżeliby powstały wątpliwości co do prawdziwości lub zupełności zgłoszeń, można zarządzić nowe spisanie zapasów.

Spisanie zapasów może nastąpić także na miejscu przy zbiorze przed schowaniem. W tym celu można przeprowadzić próbne ważenia i inne środki potrzebne dla stwierdzenia ilości.

§ 11.

Władza ma prawo każdego czasu oglądać przez swych wysłanników lokale przedsiębiorstwa, magazyny lub inne ubikacje.

Wysłannikom władzy należy pozwolić na wstęp do tych lokalów. Na żądanie należy im udzielić wszelkich potrzebnych wyjaśnień.

§ 12.

Każdy, kogo władza do tego wezwie, winien współdziałać przy spisywaniu zapasów, przy badaniu i wypracowywaniu jako mąż zaufania. Co do osób, pozostających w służbie publicznej, potrzeba do tego współdziałania zgody ich władzy służbowej. Mężowie zaufania winni postępować bez względu na osobę i według najlepszej wiedzy i sumienia, winni zachować w tajemnicy doszłe do ich wiadomości stosunki prywatne lub tajemnice interesu posiadaczy zapasów i, o ile nie są urzędnikami publicznymi, ślubować spełnienie tych obowiązków.

Urząd męża zaufania jest urzędem honorowym.

§ 13.

Kopce i składy ziemniaków, znajdujące się poza budynkami mieszkalnymi i gospodarczymi, należy oznajmić władzy z chwilą rozpoczęcia ich używania, oznaczając dokładnie miejsce. Należy przytem wymienić obok liczby składów i kopców także założoną ziemniakami przestrzeń pod kopcami w metrach kwadratowych. Zmiany składu i podziały kopców należy zgłaszać. Polityczna władza krajowa może ograniczyć obowiązek zgłoszenia do tych posiadaczy gruntu, którzy rozporządzają pewnym oznaczonym rozmiarem powierzchni, zasadzonych ziemniakami.

§ 14.

Władza może zająć magazyny dla przechowywania ziemniaków i grunty pod kopce (pryzmy).

Należy za to uściślić stosowną cenę, którą definitywnie oznaczy władza.

§ 15.

Gminy i wyłączone obszary dworskie można w razie potrzeby zmusić, aby zajęte na ich obszarach ziemniaki zmagazynowały lub złożyły do kopców na miejscu, oznaczonym przez władzę.

§ 16.

Miejsca konsumcyi są obowiązane ziemniaki, przydzielone przez wojenny zakład obrotu zbożem, oraz ziemniaki objęte staraniem przechowywać przez złożenie w kopcach lub przez zmagazynowanie; władza lub jeżeli miejsca konsumcyi są miastami z własnym statutem, polityczna władza krajowa, może je zmusić do przedsięwzięcia za przybraniem znawców stosownych środków w celu utrzymania ziemniaków.

Miejsca konsumcyi, które nie uczyniły tym wynogom zadość, nie mają prawa do pobrania ziemniaków na zapas. Tracą one także prawo pobierania ziemniaków, zapewnionych drogą umowy. Rozstrzyga o tem ostatecznie władza polityczna.

§ 17.

Zażądanie.

Posiadacz zapasów winien zajęta i zażądaną już ilość ziemniaków (§ 6.) odstawić do najbliższej stacyi kolejowej lub okrętowej, względnie do miejsca przeznaczenia i tam oddać wysłannikowi wojennego zakładu obrotu zbożem.

Dowóz do miejsca przeznaczenia ma nastąpić wtenczas, jeżeli miejsce to nie jest położone dalej, niż najbliższa możliwa do osiągnięcia stacya kolejowa lub okrętowa.

O ile chodzi o ziemniaki, przeznaczone na pożywienie dla ludzi, winien on dostawić towar zdrowy, odpowiednio suchy, bez ziemi i bez kielków, wyrosły w naturze.

Jeżeli zażądanego ziemniaków, nie nadających się do użycia dla ludzi, to winna ich dostawa nastąpić oddzielnie.

Jeżeli obowiązków tych nie spełniono, to może władza zarządzić oddzielenie i dowóz ziemniaków na koszt posiadacza zapasów.

§ 18.

Pokrycie zapotrzebowania.

Pokrycie zapotrzebowania ziemniaków następuje według planu zebrania i zaopatrzenia, sporządzonego przez Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 19.

Zgłoszenie zapotrzebowania.

Gminy mają oznajmić władzy najdalej do dnia 15. sierpnia 1917 liczbę mieszkańców, niezaopatrzonych w ziemniaki własnej uprawy.

Zgłoszenie winno nastąpić według stanu z dnia 1. sierpnia 1917.

Chwilowej nieobecności lub chwilowego pobytu nie należy uwzględniać.

Zgłoszenia gmin z własnym statutem mają być dokonane w tym samym terminie bezpośrednio u władzy krajowej.

Jeżeli liczba mieszkańców niezaopatrzonych nie jest znaną dokładnie, należy przedsięwziąć sumienne oszacowanie, które trzeba odpowiednio uzasadnić.

Władza polityczna winna zbadać zgłoszenie i w razie potrzeby sprostować je przy równoczesnem uwiadomieniu odnośnych gmin.

Zgłoszenia gmin nie mają się rozciągać na wojsko i wojskowe zakłady, na jeńców wojennych, obozy internowanych i tym podobne. Zgłoszenie zapotrzebowania wspomnianych miejsc należy spowodować za pośrednictwem politycznej władzy krajowej.

Zapotrzebowanie armii w polu i marynarki wojennej oznacza Urząd dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanemi władzami.

Uregulowanie konsumcyi.

§ 20.

Urząd dla wyżywienia ludności postanawia, w jakim wymiarze i według jakich zasad należy oddać będące do dyspozycyi zapasy konsumcyi ludzkiej. Ziemniaki należy wydawać konsumentom za odpowiednimi wykazami; wydawanie to należy uregulować w miastach z liczbą mieszkańców, przewyższającą 10.000 głów, przez przydzielenie go pewnym oznaczonym miejscom zbytu.

Urząd dla wyżywienia ludności oznaczy chwilę, od której wolno ziemniaki wydawać tylko za wykazami konsumcyi. Dalsze zarządzenia, potrzebne dla uregulowania konsumcyi w kraju, wyda polityczna władza krajowa po wysłuchaniu krajowej rady gospodarczej.

§ 21.

Szczegółowe zarządzenia, potrzebne do uregulowania konsumcyi w poszczególnych gminach, można pozostawić władzy lub dla obszaru gminnego gminie. Czynnności te załatwia gmina w poręczonym zakresie działania.

§ 22.

Przy załatwianiu tych czynności może władza posługiwać się także powiatową radą gospodarczą.

Jeżeli uregulowanie konsumcyi zostanie poruczone gminie, to można zlecić reprezentacyi gminnej załatwianie połączonych z tem spraw za pośrednictwem urzędu gospodarczego przy współdziałaniu gminnej rady gospodarczej.

Jeżeli gmina nie może uczynić zadość swym zadaniom przy uregulowaniu konsumcyi, może władza odebrać jej każdego czasu załatwianie tych czynności.

§ 23.

Polityczna władza krajowa lub za jej upoważnieniem władza lub gmina, której poruczono uregulowanie konsumcyi, winny w szczególności wydać zarządzenia co do konsumcyi ziemniaków zakontraktowanych i czuwać nad ich należytem użyciem.

Obracanie na karmę.

§ 24.

Ziemniaki wolno obracać na karmę tylko ich producentom i tylko za osobnem pozwoleniem władzy. Obracać na karmę wolno tylko ziemniaki, nie nadające się do spożycia przez ludzi.

§ 25.

Użycie na karmę można uregulować także w ten sposób, że gminom pozwala się na pewien kontyngent ziemniaków na karmę. Kontyngent ten należy rozdzielić w stosunku do powierzchni uprawy ziemniaków i potrzebnego stanu bydła pomiędzy poszczególnych producentów ziemniaków. Tym producentom ziemniaków, którzy nie trzymają bydła, nie należy przyznać żadnego kontyngentu ziemniaków na karmę. Przypadający na nich kontyngent częściowy należy przydzielić reszcie producentów ziemniaków w stosunku do ich częściowych kontyngentów.

§ 26.

Kontyngenty ziemniaków na karmę oznacza dla krajów Urząd dla wyżywienia ludności, następnie dla powiatów politycznych i miast z własnym statutem oznaczają polityczne władze krajowe, zaś dla gmin i wyłączonych obszarów dworskich oznacza polityczna władza powiatowa.

Przerabianie ziemniaków.

§ 27.

Używanie ziemniaków na wyrób spirytusu w gorzelniach przemysłowych (nie rolniczych) jest zabronione.

§ 28.

Przedsiębiorstwom przemysłowym i rolniczym, urządzonym dla wyrobu suchych produktów ziemniaczanych, krochmalu i wszelkich produktów krochmalnych z ziemniaków, oraz gorzelniom rolniczym wolno przerabiać ziemniaki tylko za zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności, przy czem należy z reguły ograniczyć pozwolenie do ziemniaków, nienadających się do spożycia dla ludzi, do pewnej ich ilości i do pewnego oznaczonego czasu.

Najwyższy wymiar ziemniaków, przeznaczonych do przeróbki, oznacza Urząd dla wyżywienia ludności, co do gorzelni rolniczych w porozumieniu z Ministerstwem skarbu.

§ 29.

Przerabianie w tych przedsiębiorstwach innych ziemniaków, a nie ziemniaków własnego zbioru, lub nabytych od wojennego zakładu obrotu zbożem, jest zabronione.

§ 30.

Pozostawienie ziemniaków do przerobienia lub przydzielenie ich dla tego celu mieści w sobie zobowiązanie do faktycznego ich przerobienia. Przerabiający winien następnie, jeżeli inne przepisy tego już nie przepisują, zobowiązać się, że co do ilości pozostawionych lub pobranych towarów w naturze i co do ilości wyrobów będzie prowadził dokładne zapiski, pozwoli władzy lub jej wysłannikom wglądać do tych zapisków, wchodzić do swych pracowni i magazynów, a o ile już i tak nie istnieją ceny najwyższe, będzie się trzymał co do swych wyrobów cen, przepisanych dla producentów przez Urząd dla wyżywienia ludności.

Ziemniaki zakontraktowane.

§ 31.

Ziemniaki, zapewnione drogą umów o uprawę lub o dostawę, szatwierdzonych przez Urząd dla wyżywienia ludności lub z jego upoważnienia przez polityczną władzę krajową (ziemniaki zakontraktowane), należy dostawić umownym odbiorcom za pośrednictwem wojennego zakładu obrotu zbożem. Zawierające umowę strony winny uczynić zadość wszystkim tym zobowiązaniom, które ciążyą na nich na podstawie postanowień niniejszego rozporządzenia lub które zostały im przepisane przy zatwierdzeniu umowy. W szczególności wolno odbiorcy używać ziemniaków zakontraktowanych tylko na cele, wymienione w zatwierdzeniu.

Przesyłki ziemniaków zakontraktowanych podlegają przepisom § 41. niniejszego rozporządzenia.

Urząd dla wyżywienia ludności może ziemniaki zakontraktowane użyć częściowo także na zaopatrzenie ogólne, jeżeli wymagają tego nadzwyczajne okoliczności.

§ 32.

Kto pobiera ziemniaki zakontraktowane, ten odpowiada za prawdziwość wymienionej w umowie liczby konsumentów; odpowiada on za należyte przeprowadzenie uregulowania konsumpcji i za odpowiednie zamagazynowanie.

Jeżeli ilość konsumentów zmniejszy się o 5 od sta w stosunku do konsumentów, wymienionych w umowie, należy donieść o tem bezpośrednio po zaistnieniu tego stanu tej władzy, która kontrakt zatwierdziła.

§ 33.

Jeżeli nie dotrzymano przepisanych w §§ 31. i 32. obowiązków, albo jeżeli bez pozwolenia władzy pobrano lub usiłowano pobrać ziemniaki w większej ilości, niż to zatwierdzono w umowie, w takim razie nie wykluczając osobnego ukarania, może ta władza, która umowę zatwierdziła, wypowiedzieć zażądanie i inne użycie ziemniaków.

Te same skutki nastąpią wtedy, gdy obok zatwierdzonych przez władzę umów zawarto osobne układy, sprzeciwiające się postanowieniom niniejszego rozporządzenia.

Jeżeli obowiązków niniejszego rozporządzenia nie dopełniła tylko jedna strona umowna, to należy przy zażądaniu i użyciu szanować ile możliwości wpływające z umowy prawa drugiego kontrahenta.

Ceny najwyższe.

§ 34.

Jako ceny najwyższe obowiązują ceny, ustanowione w rozporządzeniu Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile nie doznały zmiany wskutek poniższych postanowień.

Za ziemniaki, oddane wojennemu zakładowi obrotu zbożem między dniem 1. i 20. sierpnia, podwyższa się cenę najwyższą o 25 K; za ziemniaki, oddane między dniem 21. sierpnia i 5. września 1917, podwyższa się ją o 10 K za cetrnar metryczny.

Za ziemniaki rogalki oznacza się cenę najwyższą na potrójną kwotę każdoczesnych cen najwyższych za ziemniaki okrągłe.

§ 35.

Ceny najwyższe obowiązują przy zakupnaci ze strony wojennego zakładu obrotu zbożem w każdej ilości jako ceny objęcia.

Cenę należy przy odbiorze zapłacić gotówką. Jeżeli posiadacz lub jego pobyt nie są znane, należy cenę złożyć do sądu.

§ 36.

W razie przymusowego odbioru ziemniaków wynosi cena objęcia tylko 80 procent ceny najwyższej. Nadto poniesie posiadacz ziemniaków kosztu przymusowego odbioru.

§ 37.

Przy ziemniakach, nie odpowiadających co do jakości warunkom, zawartym w § 1. rozporządzenia Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, należy potrącić z ceny objęcia stosowną kwotę.

Jeżeli co do wysokości potrącenia zgoda nie przyjdzie do skutku, rozstrzyga spory między sprzedawcą i organem objęcia, ustanowionym przez wojenny zakład obrotu zbożem, ten sąd powiatowy, w którego okręgu towar się znajduje, i to w postępowaniu niespornem ewentualnie po wysłuchaniu właściwego biura badania cen.

W tym razie zapłaci wojenny zakład obrotu zbożem przy objęciu cenę, ustanowioną tymczasowo przez władzę żądającą.

Obowiązku dostawy nie odracza postępowanie sądowe.

Rozstrzygnięcie sądu można zaczepić rekuresem do dni 8. Od rozstrzygnięcia drugiej instancyi nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

Spory o wysokość potrącenia między organem objęcia, ustanowionym przez wojenny zakład obrotu zbożem, a odbiorcą towaru, rozstrzyga komisya znawców giełdy dla produktów rolnych tego obszaru administracyjnego, w którego okręgu towar odstawiono. Jeżeli w odnośnym obszarze administracyjnym niema komisji znawców, rozstrzyga komisya znawców giełdy dla produktów rolnych w Wiedniu. Od rozstrzygnięcia komisji znawców nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

§ 38.

Ceny sprzedaży dla wojennego zakładu obrotu zbożem oznacza Urząd dla wyżywienia ludności.

Ceny najwyższe dla drobnej sprzedaży ziemniaków ustanawiają polityczne władze krajowe po wydaniu opinii przez centralną komisję badania cen.

Uchyła się postanowienie § 1., ustęp 3., rozporządzenia z dnia 8. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 91, o ile odnosi się ono do drobnej sprzedaży ziemniaków przez producenta do rąk konsumenta.

§ 39.

Ziemiaki przywiezione do Austrii wolno w drobnej sprzedaży sprzedawać tylko po cenie najwyższej, ustanowionej dla ziemniaków tutejszych, jeżeli Urząd dla wyżywienia ludności nie zezwoli na wyjątki.

Postanowienia ogólne.

§ 40.

Kto zasadził ziemniaki, jest obowiązany zebrać je zwyczajem krajowym w stanie dojrzałym albo donieść gminie o nasuwającej się ewentualnie przeszkodzie tak wcześnie, aby gmina mogła na czas zarządzić zebranie plonu. Wyłączone obszary dworskie winny zrobić te doniesienia do politycznej władzy powiatowej. Zebranie plonu następuje w tym razie na koszt posiadacza.

Wybieranie ziemniaków przed ich dojrzeniem w jakimkolwiek celu jest zabronione; zakaz ten nie obowiązuje, jeżeli z powodu spóźnionej uprawy lub niekorzystnej pogody dojrzenie ziemniaków nastąpiłoby tak późno, że plonu bez narażania go nie można w ziemi zostawić.

§ 41.

Przesyłki ziemniaków wolno kolejom żelaznym i przedsiębiorstwom żeglugi parowej przyjmować tylko wtedy do przewozu, jeżeli jako nadawca wymieniony jest w liście przewozowym wojenny zakład obrotu zbożem lub jego filja i jeżeli dla każdej przesyłki jest dodane do dokumentów przewozowych poświadczenie przewozowe. Do wystawiania poświadczeń przewozowych jest uprawniony tylko wojenny zakład obrotu zbożem (filja).

Jeżeli jakaś przesyłka nie odpowiada tym zarządzeniom, to winna stacya przeznaczenia donieść o tem telefonicznie lub telegraficznie właściwej filji wojennego zakładu obrotu zbożem. Ta ostatnia winna wydać zarządzenie co do wydania przesyłki. Jeżeli nie wyda zarządzenia w ciągu dwunastu godzin, to można wydać przesyłkę adresatowi, wymienionemu w liście przewozowym.

Przesyłki ziemniaków zarządu wojskowego są wyjęte od powyższych postanowień, jeżeli stacya nadawcza jest położona w tej części obszaru wojennego, w której zebranie plonu zastrzeżone jest zarządowi wojskowemu.

Ziemiaki, sprowadzone do Austrii przy użyciu publicznych przedsiębiorstw przewozowych, winien odbiorca zgłosić w wojennym zakładzie obrotu zbożem i sprzedać mu je na żądanie.

Przesyłki ziemniaków, nie odpowiadające wspomnianym zarządzeniom, może władza stacyi nadawczej, albo jeżeli przewóz już jest ukończony, władza stacyi przeznaczenia uznać za przepadłe.

§ 42.

Pod „władzą“ bez bliższego oznaczenia rozumie się w niniejszem rozporządzeniu rządową polityczną władzę powiatową, w gminach z własnym statutem władzę gminną, jeżeli polityczna władza krajowa nie obejmie sama w całości lub w części czynności należących do władzy lub nie powierzy ich innemu urzędowi.

§ 43.

Od wydanych na podstawie powyższych postanowień rozstrzygnięć i zarządzeń nie jest dopuszczalne odwołanie. Zbadanie tych rozstrzygnięć i zarządzeń z urzędu pozostaje zastrzeżeniem przełożonej władzy politycznej i Urzędowi dla wyżywienia ludności.

§ 44.

Gminy są obowiązane współdziałać przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia karne.

§ 45.

1. Kto ziemniaków rozmyślnie nie wykopuje albo też wykopuje je przed czasem dojrzenia,

2. kto nie dokona przepisanych w §§ 9. i 10. zgłoszeń,

3. kto nie dokona przepisanego w § 13. zgłoszenia składów ziemniaków,

4. kto przekracza postanowienia o uregulowaniu konsumcyi,

5. kto wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia ziemniaki przerabia, obraca na karmę albo pozbywa,

6. kto ziemniaki nabywa wbrew zakazowi,

7. kto ziemniaki, pozostawione mu na sadzenie lub w tym celu przez niego nabyte, usuwa z pod tego użycia,

8. kto nie wypełnia obowiązków dostawy, jakie przyjął na się na podstawie zatwierdzonej umowy o uprawę,

9. kto nie robi doniesienia, przepisanego w § 32., ust. 2.,

10. kto w zatwierdzonej umowie o uprawę i dostawę nieprawdziwie podał liczbę konsumentów,

11. kto zataja zapasy ziemniaków lub wyrobów przemysłu ziemniaczanego, znajdujące się w jego posiadaniu lub przechowaniu,

12. kto narusza zaistniały skutek zlecenia władzy obowiązek dostawienia ziemniaków lub wyrobów i dostawiania produktów ziemniaczanych,

13. kto, jako wysłannik wojennego zakładu obrotu zbożem, używa objętych ziemniaków wbrew zleceniu lub bez zlecenia wojennego zakładu obrotu zbożem,

14. kto należycie legitymowauym organom zabrania wstępu do swych lokali przedsiębiorczych, do swych magazynów lub innych ubikacji, odmawia wglądu do swych zapisków handlowych, kto tym organom lub władzy odmawia udzielenia wyjaśnień lub udziela wyjaśnień nieprawdziwych,

będzie karany grzywną do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy przez władzę polityczną.

§ 46.

Kto ziemniaki czyni niezdatnymi do ludzkiego użytku albo daje im się zepsuć w tym celu, aby je z większym zyskiem spieniężyć, będzie karany przez władzę polityczną aresztem do sześciu miesięcy. Obok kary na wolności można orzec grzywnę do 20.000 K.

§ 47.

W razie ukarania można wypowiedzieć w orzeczeniu przepadek na rzecz państwa ziemniaków i produktów ziemniaczanych, do których odnosi się czyn karygodny. bez względu na to, czy należą one do sprawcy czy nie.

Przepadłe przedmioty zapotrzebowania lub ich cenę użyje się na zaopatrzenie ludności.

§ 48.

Czynności karygodne przedawniają się w ciągu roku. Przedawnienie zaczyna się z chwilą popełnienia czynu karygodnego.

§ 49.

Za przekroczenia można w myśl rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. marca 1915, Dz. u. p. Nr. 49, wydać bez poprzedniego postępowania zarządzenia karne.

§ 50.

W razie zasądzenia można orzec także utratę uprawnienia przemysłowego.

Postanowienia wyjątkowe.

§ 51.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie odnoszą się do ziemniaków, zebranych przed dniem 1. sierpnia 1917.

§ 52.

W sprawie obrotu ziemniakami na sadzenie w sprawie ich cen wyda Ministerstwo rolnictwa i w porozumieniu z Urzędem dla wyżywienia ludności potrzebne postanowienia specjalne.

Tak samo wyda Urząd dla wyżywienia ludności w razie potrzeby osobne postanowienia dla pewnych oznaczonych części obszarów wojennych.

§ 53.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. sierpnia 1917.

Jego wykonanie powierza się Urzędowi dla wyżywienia ludności.

Höfer wlr.

Ertl wlr.

Wimmer wlr.

Poświadczenie przewozowe.

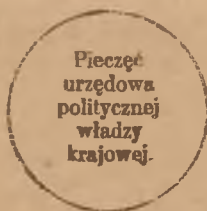
Wojenny zakład obrotu zbożem (filja w) przesyła

..... kg ziemniaków

z (nazwa stacy wysyłkowej) pod adresem

(imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania odbiorcy)

Ważność poświadczenia przewozowego gaśnie dnia

.....
(Miejsce i dzień wystawienia.)

.....
(Podpis delegata wojennego zakładu obrotu zbożem.)

Uwaga: Poświadczenie to należy dosyć trwale do dokumentu przewozowego.
Dołączenie poświadczenia należy uwidocznic w dokumencie przewozowym.
Poświadczenie odbierze stacya przasnaczenia

312.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa handlu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami i za zgodą Ministra wojny z dnia 27. lipca 1917

w sprawie gospodarczych związków przemysłu skórnego.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się:

§ 1.

Postanowienia, wydane w §§ 7., 8. i 13. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 9. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 100, o tymczasowym składzie

wydziału związku i kierownictwa gospodarczego związku producentów skóry oraz gospodarczego związku przemysłów przerabiających skórę jakoteż o składzie wspólnego wydziału tych związków gospodarczych, zmienia się w następujący sposób:

Wydział związku składa się w obu tych związkach z 20 do 30 członków, z których 6 do 16 członków mianuje Minister handlu; kierownictwo związku składa się w każdym z obu tych związków z przewodniczącego i z 15 dalszych członków, wliczając jednego lub dwóch zastępców przewodniczącego; wspólny wydział obu związków składa się, wliczając przewodniczącego i jednego lub dwóch zastępców przewodniczącego, z 20 do 30 członków.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Mataja wlr.